

ים תוצרת בית

חדש בשוק

כל חברת קוסטיקה בארץ ובעולם הוציאה לאחרונה עוד מרכז-שיער אחד (קונדישנר) נוסף ל-6941 שכבר נמצאים בשוק. כי לפי דעתם זה מאוד חשוב להודשי הקיץ כשהשמש עושה דברים איומים לשיער. השניים האחרונים הם של חברת פינוק (תוצרת הארץ), באריזה של 400 מ"ל ובמחיר 5.55 שקל והקונדישנר של סילקנס (תוצרת חוץ) באריזה של 200 מ"ל ובמחיר 7.95 שקל. מי שרוצה שערות תוצרת חוץ, שישלם יותר.

לדוגמה לכריאותם: חברת עלית יצאה עם שני מיני קפה נטול-קפאין. נסיקה האג נטול.

באריזה של 200 ג'ר ובמחיר 4.19 שקל וקפה שחור נטול, באריזה של 200 גרם גם הוא, אבל במחיר 9.13 שקל. למי שמזכר, בריאות בכל מחיר.

כנראה שעשרות מיני הגלילות תמוצרת הארץ לא הספיקו לחיכו של העם היושב בציון והוא השתוקק לגליליה אמריקאית של ממש. חברת קרוול האמריקאית הבינה שפוטנציאל אכילת הגליליה במיזוח התיכון גדולה מאוד והם שלחו אלינו כמה מומחים עם כמה מכונות-גליליה וכמה מתכונים סוריים. עכשיו אפשר למצוא את גלילית קרוול גם בירושלים, ראשון-לציון, רחובות, באר-שבע ורעננה. רק לתלאביב הם לא הגיעו עדיין.

המוח עוד שלושה ימים ובשלב מסוים, כדי לשבור אותי, הוא אמר את המישפט המכריע אמהות קוננציונאליות: "אני אפסיד חוויה שכל חבריי חווים. ולכן אהיה שונה".

אודה שההערה הנבנית הזאת הקפיצה לי את לחץ-הדם והחלטתי מייד שהמנוול הנצלן ישלם עבורה כיוקר. עוד באותו יום עשיתי להם ים בבית. חוויה שהם לא ישכחו הרבה זמן, אני מקווה.

הנה המתכון: תנור-חימום, חבילת פטרוזיליה וחבילת שמיר, שלושי-ארבע עטיפות ריקות של קרטיב, שני טרנזיסטורים, מגורה של 250 ואט, צדפים שכורים, כוס חוליים, קרטון מגולגל בצורת משפך.

אופן הביצוע: מדליקים את התנור בהררי-האמבטיה, ממלאים את האמבטיה עצמה במים פושרים ולתוכם זורקים את הפטרוזיליה והשמיר וגם כמה עטיפות קרטיב. על הריצפה מפורים צדפים שכורים, כדי שיתקעו ברגלי המתרחצים כשהם יוצאים מהמים. בשני מקומות אסטרטגיים כחדרי-האמבטיה שמים את שני הטרנזיסטורים, כשהאחד מכוון על חדשות או מוסיקה קלאסית והשני על חיים משה או עופרה חוה. שניהם בפוליווליום, כמובן. במקום הנורה הרגילה של חדר-האמבטיה שמים את מגורת ה-250 ווט ומכריחים את הילדים להסתכל לשם. מכניסים את שני הילדים בכוח לאמבטיה, שופכים להם ספל חול לתוך השערות, העיניים והפה, יוצאים החוצה, אבל לא סוגרים את הדלת לגמרי, כדי לאפשר פה ושם זריקת כדור לראשו של אחד מהם, וגם כדי לצעוק, דרך משפך-הקרטון, משהו כמו: "הלו, הלו, את עם הביקיני הכחול, תצאי מהמים" או "הלו, השמן עם הכובע, תסתלק משם, אמרתי לך". הכל בצעקות רמות מאוד.

בחמישה הרגעים הראשונים זה מאוד הצחיק את הילדים. אחר כך זה הפך לאומללות והם ביקשו לצאת מהאמבטיה, אבל החזקתי אותם בכוח עוד 10 דקות וגם אז, לפני היציאה, החתמתי אותם על מיסמך ויתוריים. עכשיו יהיה שקט שלושה חודשים ואחרי-כך, אני מקווה, יבוא החורף. כשיבוא הקיץ הבא, נחשוב שוב איך לנצח אותם ולהימנע מהסיט הפופולארי.

עוד לפני שהתחיל החופש הגדול, רשמתי את שני בניי לקייטנה ותמורת 500 שקל הם קיבלו שעת-ניסוי. שעת שחיה בכריכה, שעת-מישחק ושעת-סרט. ואני קיבלתי אפשרות ללכת לעבודה, במשך שלושה שבועות נוספים עם ראש שקט. אבל אחרי 20 יום נגמר הקייטנה ועד שאני אשכנע אותם לנסוע לכמה ימים לסבא-סבתא-דודים-חברים הם יגורו איתי במשך 24 שעות ביום. ביום סיום הקייטנה הם התישבו עם נייר ועט וערכו רשימה של דרישותיהם לבילויים. הרשימה כללה קצת צפיה בטלוויזיה, סרטים, ארוחות במסעדות, ביקור אצל חברים שלהם, מישחקי-מחשב באחת החנויות בולעות-הכסף, הצגת-ילדים אחת, פיקניק אחד, לונג-פארק אחד, וכמובן שלוש פעמים ים.

למראה הרשימה המיפלצתית עזב אותי כוחי, ירד לחץ-הדם שלי, פקו בירכיי ואמרתיה להם שאעשה הכל בשבילם מלבד דבר אחד. לים אני לא הולכת, לא בשבילם ולא בשבילי ולא בשביל תפארת מדינת ישראל. כלום. ים — לא. בפעם האחרונה שהייתי בשפת-הים (יולי 1983, נרמה לי) רבתי עם 30 אנשים רעים, חמישה ילדים דרכו עליי לא בכונה, 15 כדורי פינג-פונג נתקעו לי בראש, הבן הקטן שלי הלך לאיבוד ואני איבדתי שלוש שנים מחולתי-חיי. החול נכנס לי לאף, הופת נכנסה לי לאזניים, וזכוכית נכנסה לי לרגל. נודניק אחד פתח את הטרנזיסטור שלו בעל ארבעה הרמקולים, ממש ליד האוזן שלי, ושמן אחד בן 50 שאל באיזה בית-ספר למדת, כי הוא חושב שהוא מכיר אותי משהו. אידיוט. אחרי-כך חזרנו הביתה ובמשך חודש שיפשמתי את הופת מהאמבטיה הלכנה בעזרת נפט וטרנפטיין ואצטון וחומרים אחרים.

בגלל זיכרונות הסיטו-החריפעמי הודעתי לילדיי שיצאה להם אמא פגומה, המסברת בכל תוקף ללכת איתם לים, וכל מה שנשאר להם לעשות זה להחליף אמא לחודשי הקיץ.

הבן הקטן, שהוא נודניק בסדר גודל בינוני, אמר עליי מילה גסה ועשה פרצוף תישעה באב, אבל הבין מייד שהעניין סגור וחבל לדבר על הנושא עוד. לעומת זאת בני הבכור, שהוא דוקטור נודניקים, המשיך לבלבל את

מה נאכל השבוע

ההרלפות הן שזירודו את העם לשאול, כולם מרליפים כל הזמן. שרים מרליפים, חבריי-כנסת, תעשיינים, אנשי-עסקים, עקרות-בית, תלמידי בית-ספר, בכל פעם שמישהו פותח את הפה, נוצרת עוד הרדפה.

אם לא כך, איך תסבירו את העובדה שכבר לפני חודשים נודע לחברת סנפרוסט שיאש-הממשלה פרס מתכונן ביקור אצל חסן מלך מארוקו. איך שהם שמעו את הבשורה הם התחילו לעבוד על המוצר החדש שלהם, ובדיוק ביום שפרס טס למארוקו, פיזרו סוכני סנפרוסט את המוצר החדש בחנויות, כדי שכל העם יוכל לטעום את טעם המגרב.

בתוך שקית-האם, עליה כתוב "קוסקוס", יש שתי שקיות-בת. בשקית אחת ישנו הקוסקוס בכבודו ובעצמו ובשקית השניה ישנם ירקות שבתוספת מים הופכים למרק-ירקות, שהוא חלק בלתי-נפרד מארוחת הקוסקוס.

וכך עושים. פותחים את שתי השקיות. את הקוסקוס שמים בתוך מסננת, מרטיבים אותו מתחת לברז. את הירקות שבשקית השניה שמים בתוך סיר, מוסיפים שתי כוסות מים וכף שמן ושמים על האש. על הסיר, במקום מיכסה, שמים את המסננת עם הקוסקוס. כשהמים עם הירקות בערך 15 דקות, וכל אותו הזמן המסננת על הסיר. מגישים את הקוסקוס בתוך צלחת וליד הצלחת מגישים קערה ובתוכה מרק-הירקות.

אני, באופן אישי, ניצלתי את הזדמנות הקוסקוס לניקוי המקרר משאריות והכנסתי לתוך מרק-הירקות כמה חתיכות בשר שנשארו מאתמול.

אני לא יודעת מה דעתם של מארוקאים גיועיים על המאכל החדש של סנפרוסט אבל בשביל ראשיה-הממשלה פרס, ואורחים אחרים בני דעתו, זה כצווי. שקית-האם, במי-שקל 900 גרם עולה בין 5 ל-6 שקל והיא טובה ל-4* סועדים. מה אגיד לכם, תרבו ותסעדו ושיהיה שלום עם מארוקו. אמן.

מפחיד

זה סיפור מפחיד. בעיקר הוא מפחיד את ההורים לילדים בצבא או את אלה של להם ילדים שעוד מעט יהיו בצבא.

בחור צעיר אחד, חייל בגבעתי לא אהב את הבסיס שלו ולא אהב את העבודה הצבאית שלו. באחד הימים, כשנשלח על-ידי מפקדו אל מחוץ לבסיס, כדי לבצע איזו עבודה, הוא פשוט עלה על אוטובוס וחזר אל בית הוריו. הוא סיפר להוריו שהוא ערק. ההורים היו המומים, ניסו לשכנע אותו שיהווור מייד ודיברו אל לבו, שום דבר לא עזר. הבחור אמר שהוא לא חוזר לבסיס ולא איכפת לו אם ישפטו אותו ויאסרו אותו. הדבר היחיד שעודר את

ההורים היתה הידיעה שלהם, שהנה, תוך שעה-שעתיים, כשיראו בבסיס שהחייל לא חוזר, הם יתחילו לחפש אותו ובטח מייד יטלפנו לבית הוריו כדי לברר אם הגיע לשם.

שמונה ימים היה החייל בבית. אף אחד מהבסיס לא טילפן, לא שאל, לא בירר, לא ניסה למצוא אותו.

בתקופה שבה חיילים נעלמים, עולים לטרמפים חשודים, נרצחים, נהרגים בתאונות, היה כראי שמישהו ישים לב בבסיס אם חייל לא חזר שמונה ימים.

אולי מפני שאין חגיה, לכן, עד שתיפתח כאן, בתלאביב, חנות של גלילית קרוול, יוכלו אורחי העיר הגדולה בארץ להיכנס למלון דן אשר ברחוב הירקון, לקנות חבילת גליליה ומר-מר לנסוע הביתה. מותר גם לאכול את הגליליה במלון עצמו, אבל זה עולה יותר, כמובן. עוגת גליליה, המספיקה ל-20 איש, במלון דן — 20 שקל. אומרים לי שבחנות, לכשתקום, זה יעלה הרבה פחות.

